

Nagyon bántott, hogy rövid kis utcánkban minden házból van olvasó, de egy kis házból soha senki nem jön. Pedig az öregeken kívül szép fiatal pár is lakik abban. Az asszonyka több évig egy óvodában dolgozott, ez évben azonban elhagyta munkahelyét csupán azért, mert a hiányzó nyolcadik osztály elvégzését kérték felettse. Ezért inkább a mezőt választotta, pedig még negyven éven felüliek is sokan tanulnak az esti iskolán. De ő nem szeret tanulni, olvasni.

Férje is így gondolkodik. Egyik alkalomkor, mikor szódavizet cseréltem az italboltban, mellettem állodgált. Azt mondja:

— Erzsébet néni, maga csak megszedítette ezt a falut.

— Miért?

— Hát ez a sok buta nép viszi a könyveket. Mi abból a haszon?

— Nézd kedves, ha majd te is olvasó leszel, megtapasztalhatod, mi a haszon abból. Én téged is szívesen láttnálak.

— En? Erzsébet néném, ha maga nekem ezer forintot adna, akkor sem olvasnék el egy könyvet sem.

— De a sört, azt bezzeg szeretted, ugye?

Néhány nap múlva jön a felesége. Őt az újságból csak a lottószámok érdeklik. Nézzük, beszélgetünk, panaszkoljuk, hogy sok pénzt elmulasztott a férj. Óvatosan közelítem:

— Látod? Próbáld olvasásra szoktatni, hátha ott-honosabb lesz! Hidd el, soknál bevált.

— Nem is tud az olvasni — mondja.

Itt már döbbenten és szárazszóval eszméltem. Hát ezért nem olvasna el ezer forintért sem egy könyvet?

— Mindig kocsmázik — mondja a fiatalasszony — ezért én türelmetlen, ideges vagyok s nem szeretek hangosan olvasni sem.

Úgy érzem, hogy szorosan összetartozó fogalmak. Különösképpen a kis községekben, ahol nagyon gyakran ugyanabban a nagyobbacska szobában vannak: ez a szoba a klub, amely hetenként 1—2 alkalomra könyvtár, s számára egyik, vagy másik intézmény járát folyóiratokat is. Egyébként azonban a folyóiratokkal alig törődik valaki. Hol példás rendben sorakoznak a bezárt szekrény üvegajtaja mögött, hol meg úgy hevernek szétnyúva egymás hegyén-hátán, mint a fogorvosi várószobában. Ezekre a helyekre azért járnak a folyóiratok, mert így illik, de senki sem gondol a klubéletben betöltött fontos szerepükre, helyesebben lehetőségeikre. Például arra, hogy hányan járnának a klubba, ha ott a legfrissebb és izléselesen rendezett lapokat mindig megtalálnák. (Akkor is, amikor nincs könyvtári óra.) Hogy hányan maradnának ott a klub egyéb rendezvényein. (Akkor is, amikor már átnézték a lapokat.) És hogy hányan olvasnának egyebet is, mondjuk: könyvet. A könyvállomány fejlesztése manapság már nagy körültekintéssel folyik. Ideje lenne a folyóiratokra ugyanolyan gondot fordítani.

Nemrégiben vagy 16 klubot látogattam meg. Mindenütt érdeklődtem a könyvtár felől. Néhány megdöbbenő — legalábbis számomra megdöbbenő — adat: az országos napilapok közül egyet sem találtam meg bennük. Amikor az egyik falu könyvtárosától az okot tudakoltam, azzal védekezett, hogy úgysí mindenki járattja őket. Alaposabb utána számolással azonban kiderült, hogy a faluban is csupán kb. 70—80 példányban jár a *Népszabadság*, és ez a szám még a családok felét sem jelenti. Irodalmi lapot nem találtam egyetlen könyvtárban sem, bár az egyik könyvtáros enyhítésül hozzátette a felvilágosításhoz, hogy „az írók lapja jár az iskolának”. Egy közismerten élénk klubélettel dicsekedő falut azzal akart segíteni a járási tanács, hogy előfizetett számára jónéhány folyóiratra: az irodalmi lapokat azonban különös módon a *Világirodalmi Figyelő*, az oly népszerű sportlapokat pedig a *Sport és Tudomány* képviselte.

Azt viszont el kell ismernem, hogy mezőgazdasági folyóiratokat mindenütt találtam, bár olvasottságukról nem sikerült megbízható adatokat szereznem.

Jó lenne, ha a megyei és a járási könyvtárak módszertani munkájukban sort kerítenének a folyóiratokkal való foglalkozásra is. Bizonyára feltűnt, hogy az írásomban szereplő falvakat nem neveztem meg. Feltehetőleg tartottam, mert — sajnos — úgy tűnik, hogy a szóba hozott tények nem „helyi sajátosságok”.

Kisfaludi Sándor

Most itt állok két fiatal, egyébként jól dolgozó ember mellett, akiket szeretnék valahogy megközelíteni, megnyerni. Szeretnék valahogy segíteni rajtuk.

Tervet csináltam 1963-ra külön ennek az emberpárnak a meghódítására. Még nem fogtam hozzá. Tudom, nehezebb lesz, mint kilencvenkilenc más. De eltökél-

tem, hogy csak akkor hiszem majd el magamról, amit mások rámfogtak eddig, hogy jó könyvtáros vagyok, ha ez a tervem sikerül.

Most még megvan a fehér folt. Majd megírom öszintén, sikerült-e eltüntetnem vagy sem.

Babinecz Mihályné